

=====

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

=====

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag tel. 684541

Secretariaat:

KRAMSVOGELLAAN 29 2566 CB Den Haag tel. 254273

=====

W E E K B L A D

nadruk verboden

26e jaargang nr.24

19 februari 1982

x in de kantlijn betekent de vraag

" " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Dat weet U. Zelf denken is noodzakelijk. Dat zal u ook bekend zijn. Daarbij dienen wij dan nog actueel te zijn ook en wat past beter in deze dagen dan de titel:

C A R N A V A L

=====

Wat erg vreugdig klinkt. Maar is het dat wel altijd? Per slot van rekening leeft u in een tijd vol rampen. Hoeveel vliegtuigen zijn er de laatste tijd niet verongelukt. En dan praten wij nog niet eens over Reagan, Bresjnev, het huidige kabinet hier, Mertens of al die anderen. Rampen genoeg.

Wanneer ik dit bezie ben ik geneigd uit te roepen: lieve mensen, op het ogenblik ziet alles er anders uit dan het is. En dat komt voornamelijk voort uit het feit dat de mensen niet durven zijn wat zij werkelijk zijn.

Daardoor benadert men de situatie verkeerd, ook al kun je die natuurlijk wel somber bekijken. Er is een economische crisis gaande die nog steeds toeneemt. De werkeloosheid neemt steeds toe. In uw land ziet het er naar uit dat de enigen die werkelijk werken binnenkort de werklozen zijn. Maar die werken dan ook zwart.

Je kunt ook zeggen dat de zaken politiek uitermate moeilijk liggen. Er is sprake van een verharding, er komt een koude oorlog. Nu ja, met die oostenwind kun je voorlopig nog geen warmere oorlog verwachten.

Maar op die manier kun je wel de hele zaak snel in de vernieling praten. Het is of men een paleis voor de mensheid heeft op willen bouwen in de stijl van een centre Pompidou - iets wat een kruising vormt tussen een museum en een moderne chemische industrie. Maar nu staken de suppoosten. Op die manier kom je natuurlijk nooit verder.

Wat zijn op het Ogenblik de dingen die de mensen het hardst nodig hebben? (rust. Rust zegt hier iemand. Neen, die rust krijg je nog wel. Voor de een duurt het misschien een paar jaar, voor de ander langer, maar die rust krijg je wel.

Neen, rust heb je niet zo hard nodig. Wel een beetje meer een aan de mensheid geven wwat je voor jezelf verlangt. Dat klinkt misschien wat vreemd, maar is wel waar. Neem het volgende:

Reagan wil bovenal en voor alles gelijk hebben. Om dit werkelijk te kunnen krijgen zal hij echter eerst eens na moeten gaan of anderen misschien gelijk hebben. Dan trekken de zaken als vanzelf recht, heeft een ieder zijn gelijk weer en kan men als gelijken onder elkaar veel op vreedzame wijze bereiken.

Zolang deze man echter uit blijft gaan dat hij alleen degene is die het voor het zeggen moet hebben en die wel eens uit zal maken wat fout en wat goed is nemen de spanningen alleen maar toe tot de gehele wereld er niet goed van nen bereikt hij steeds minder wat hij zo intens nastreeft. Maar, ja, dat kun je de mensen natuurlijk nog niet opeen verkopen.

Eigenlijk net zo iets als in Nederland. De regeerders en de hunden beseffen heel goed, dat er in dit land nu eens eindelijk iets moet gebeuren. Je kunt de staatsschuld niet blijven op laten lopen bij een rente van meer dan 10%. Want de last van je uitgaven verdubbeld zich dan in 10 jaren. En er zijn al leningen afgesloten voor meer dan 12%, dus spreek ik alleen nog maar van het gemiddelde.

Iedereen kan dus wel zeggen: men mag voorlopig eenvoudig niet meer lenen. Iets wat de rentestand ook ten goede zou komen. En verder moeten dan alle kosten maar eens drastisch naar beneden. Al is het maar dat de staat zegt niet meer in staat te zijn ambtenaren aan te houden die meer verdienen dan een bruto inkomen van een ton. Aan geld levert dit misschien niet zoveel op, maar het brengt er wel veel kundige mensen toe een andere, meer productieve, baan te zoeken. En aan productie toenames heeft men werkelijk iets in deze tijd.

Nederland doet mij steeds weer denken aan iemand die in het hoge noorden woont en "daarom" besluit een cactuskwekerij op te zetten. Alleen probeert die staat dan een sociaal klimaat te handhaven dat voor de mensen en hun ontwikkeling in feiten og slechter is dan het natuurlijke. Want daarin gaan de zwakken er onder door en komen zij niet zozeer aan de top, dat zij een aanpassing van alles aan hun eigen norm en kunnen gaan eisen.

Bovendien kan een werkelijk goed sociaal klimaat alleen bestaan en in stand gehouden worden wanneer de mensen bereid zijn, ook wat de kosten betreft vrijwillig met elkander samen te werken. En wie willen in deze dagen werkelijk samenwerken? In feite vooral de groepen die menen dat zij daardoor een ander iets af kunnen nemen. En uist voor dit nemen zou men die samenwerking best kunnen missen, want daar heb je de staat al voor.

Bekijk het eens zo: wanneer je werkelijk positiever wilt werken zul je eerst de mogelijkheid moeten zoeken om anderen te begrijpen en met die anderen te praten, zelfs wanneer dit betekent dat je eigen wensen daardoor minder snel in werkelijkheid kunnen worden omgezet.

Bovendien moet je proberen anderen eerlijk te behandelen en desnoods zo nu en dan eens een plezier te doen. Waarom b.v. zou je zeggen dat een werkeloze een parasiet is? Dat weet je toch niet zeker? Wel is het natuurlijk jammer dat je steeds meer zult moeten gaan betalen omdat men anders die mensen niets meer uitkan keren.

Maar zo een man of vrouw wil waarschijnlijk ook meetellen en werken. En wanneer men niet zo ijverig zijn eigen belangen zou proberen te beschermen zou er nog heel veel zijn wat zij zouden kunnen doen. Nu ja, wanneer zij dit zouden willen doen tegen de vergoeding die daarvoor staat dan.

Dus zeg niet obmiddelijk dat elke werkeloze een parasiet is en b.v. dat elke kleurling een hasjhandelaar is of zo iets. Op die manier kom je niet verder. Deel niet in een soorten, maar kijk eenvoudig wat de mensen waarmee je te maken hebt zelf zijn. En probeer vooral voor jezelf wat optimistischer en economischer te werk te gaan.

Wanneer ik de nederlandse economie bezie dan lijkt het mij er op dat men in feite elkander het faillissement in zit te praten. Zonder gekheid. Iedereen zegt dat men zijn eigen status, inkomen, winst, zal moeten handhaven, zodat men dus van anderen meer moet eisen. Maar zo werkt de zaak nu eenmaal niet. Een eenvoudige middenstander b.v. kan zich niet blijven handhaven wanneer de prijzen steeds hoger worden en zijn marges steeds kleiner, zodat hij steeds minder mogelijkheden vindt om hoe dan ook te concurreren.

Zo iemand wordt in vele gevallen het faillissement in gepraat met een ieder zegt dat het hem spijt, maar dat het nu eenmaal niet anders kan. Maar het kan wel degelijk anders wanneer een ieder maar bereid zou zijn zo nu en dan eens wat meer toe te geven aan de noodzaken die bij anderen ontstaan.

Maar men gaat de keer als een ouderwetse pastoor die volkomen bereid was een ieder met schijnbaar leedwezen te hel in de praten tenzij hij zich bekeerde en deed wat de man juist of voor zich nuttig achtte. Waar natuurlijk tegenover stond dat iemand, die ondanks bekering voor de hel in aanmerking scheen te komen door een legaat volgens die man nog heel wat goed kon maken. In uw dagen kent men de jacht op legaten niet meer zo, maar nu fokt men eerder delegaties. Ook dezen proberen veel goed te praten.

In alle gevallen die verkeerd aflopen gaat men in deze tijd uit van een verwachting die niet noodzakelijkerwijze juist is. En men blijft van die verwachting soms tegen beter weten in uitgaan omdat men eenvoudig zelf niet bereid is het beruchte stapje terug te doen.

Eigenlijk wel leuk: in deze dagen roept een ieder, dat een ieder een stapje achteruit moet doen. Maar wanneer je kijkt wie dit het hardste roepen dan blijken dit de mensen te zijn die in hun eigen inkomen met de grootste stappen vooruit gaan - al is het maar omdat zij naar zij beweren reeds vroeger zoveel hebben ingeleverd.

In vele gevallen klopt er iets niet bij dergelijke kreten. Een ieder roept in deze dagen om "solidariteit". Maar zoek je de betekenis van die kreet na, dan blijkt al ras dat men niet bedoelt dat je met het geheel, met allen, solidair moet zijn, maar vooral met een betrekkelijk klein deel van het geheel dat je dan moet steunen zodat het in staat zal zijn het geheel te koeien. Is dat nog een juiste mentaliteit?

Het geweld op de straten, zo roepen velen uit, is verschrikkelijk in deze dagen. Ik ben het zelfs met hen eens. Want je durft als vrouw in deze dagen toch niet meer door de stad te lopen in de avond, zeker niet met een handtasje? Want wanneer je dat doet komt er al snel iemand die begint te zingen van "annie, ik hou je tassie effe vast." En dan is je bezit al weer pleite.

Maar waar komt die onveiligheid vooral vandaan? In feite door een behoeftepatroon dat kunstmatig in stand wordt gehouden en waardoor de mensen menen recht te hebben op meer dan zij verdienen, krijgen of waar kunnen maken, zodat zij uit leren gaan van het standpunt dat een ieder die meer kan hebben dan zij dus hun mindere moet zijn en aangeval- len mag worden daar het bestaan van zo iemand alleen reeds een onrecht betekent.

Wanneer je dit nu eens een keer om zou kunnen draaien en de mensen zou leren zeggen: wie meer heeft heeft daarvoor ook iets moeten doen?

En dus ook: zolang iemand meer heeft zal ik deze respecteren zolang hij mij maar de kans geeft door eigen werk langzaamaan ook iets meer te krijgen. Want daarom gaat het nog steeds.

Wanneer je kijkt naar al die mensen die wegvluchten in drugs - niet alleen de spuiters, snuivers en rokers, maar ook de jongens die op een avond steeds weer rond 20 pilsjes achter de kiezen werpen - dan moet je ook over hen denken. Want die mensen proberen iets te verdringen. En dat is gemeenlijk vooral hun onbehagen in en met de maatschappij.

Wees eerlijk: dit verschijnsel heerst niet alleen in uw land. Het is bijna overal zo. Iedereen is voortdurend bezig een ander iets te misginnen. Een ieder voelt zich onmiddellijk gekrenkt wanneer zijn eigen belang door een verandering op de tocht komt te staan. De boeren in Frankrijk laten aan de grens de italiaanse en algerijnse wijnen weglopen. Waarom? Omdat de mensen die gewerkt hebben om die wijn te maken te goedkoop zijn. Maar wanneer je zelf niet zo goedkoop kunt produceren als een ander moet je niet zo handelen, maar iets anders gaan doen.

Trouwens, ik sprak over boeren, wijnboeren. Maar op de keper beschouwd zijn de mensen die nog verantwoordelijk zijn voor de meeste gevallen waarin men wijn weg laat lopen geen echte boeren. Dat zijn mensen in zaken, die alleen nog boeren wanneer zij een overvloedig chinees maal hebben genoten.

Zeker, ik besef dat dit u in de oren klinkt als een soort politieke buut rede. Maar adat is het toch niet hoor. Het gaat om andere zaken. Je moet b.v. uit durven gaan van het standpunt: wanneer een ander iets zo goedkoop kan produceren moet ik dat ook kunnen. Wanneer een ander zo hard kan werken voor zijn geld kan ik het ook. Wanneer een ander met vies werk in enkele jaren bijeen kan sparen moet ik dit ook kunnen. Alleen moet ik dan willen en kunnen doen, wat die anderen doen.

Dan ontstaat er een geheel andere situatie. Internationaal is het precies hetzelfde op het ogenblik. Een ieder heeft zijn wensdroom en eist dat anderen die vervullen. De amerikanen eisen van de russen dat dit minder atoomraketten op zullen stellen en de russen eisen van de amerikanen dat dezen hun productie van chem'sche wapens stil zullen leggen. Maar zichzelf willen zij geen beperingen opleggen.

Waarom? Omdat zij de baas willen spelen. En wat heb je er aan om de baas te spelen? Zeker, mensen willen "belangrijk" zijn en macht hebben. Maar stel eens dat het werkelijk tot een oorlog komt. Wat blijft er dan nog over? Degene die dan de baas wordt is waarschijnlijk een generaal die minder mensen onder zich heeft dan een dorpsburgemeester in een klein dorp aan personeel heeft. Gezegend zullen zij dan zijn, want zij kunnen dan hun eigen schoenen poetsen.

De droom van macht hebben over de gehele wereld kun je eenvoudig zo niet waarmaken. Precies zoals het gaat met al die andere wensdromen. Toch zijn er op het ogenblik heel wat navelstaarders in uw wereld. Persoonlijk voel ik meer voor een jaffa, maar dat is een kwestie van smaak.

Al die mensen dromen machtsdromen of zijn in zich druk bezig te werken aan zichzelf. En allen zeggen zich vrij en blij te gevoelen. Zij hebben een kreet of sekreet, een bhagwan, goeroe of iets anders en fladderen boven de menigte uit volgens eigen denken. Met als gevolg dat zij nergens meer een voet aan de grond krijgen behalve in eigen kring.

Men zondert zich af. Maar dat is toch wel geschift: wanneer je al mens bent zul je ook moeten leven met de mensen en niet met enkele uitverkorenen alleen. Maar ben je mens met de mensen dan kun je je niet aan de menselijke problemen onttrekken.

Je kunt niet zeggen: ik ben bewust, dus ik onttrek mij aan de menselijke problemen. In tegendeel. Juist wanneer je bewust bent ben je ook gemengd in elk menselijk konflikt. Dan kun je niet zeggen: ik bemoei mij niet met politiek, want politiek is vies. Trouwens, dat is een witte boorden beroep, dus zo vies kan het ook weer niet zijn.

Wanneer olitiek nu eenmaal belangrijk is, kun je natuurlijk wel zeggen, dat je het geen aanvaardbaar systeem vindt zoals het nu functioneert. Dat ben ik er zelfs mee eens. Maar dan moet je ook in de politiek gaan om het te veranderen en mag je niet volstaan m t niets doen onder het motto; mij is dit te vies.

De moeilijkheid is echter juist dat steeds meer mensen zeggen: mij is dit te vies of te gevaarlijk, dus moeten eerst de anderen maar eens over de brug komen. En over de brug komen is een heel oude uitdrukking, die u vaker hebt gehoord.

Je had, vooral in Amsterdam, vele nogal hoge en steile boogbruggetjes. In Den Haag vroege trouwens ook, maar daar heeft men die eerder vervangen of afgebroken. Wanneer daar nu een wagen overheen moet, moest die "over de brug komen". En dat ging zelden alleen en zonder hulp.

Daarom stonden bij de bruggen altijd wel een paar mannen die nog minder hadden en de duwers van de handwagens, de z.g. sleepers. Deze mannen hielpen dan een ieder over de brug te komen en kregen daarvoor dan een penning, een halve cent of een cent.

De mensen die spreken over anderen, die over de brug moeten komen vergeten steeds weer, dat dit niet alleen betekent dat de ander moet betalen, maar dat daarvoor ook, en meestal eerst, een tegenprestatie moet worden geleverd.

Wanneer de mensen dus steeds maar weer menen dat de ander eerst eens over de brug moet komen, hetzij met nederigheid, met erkenning van invloedssfeer, gunsten of iets andersn, zo ben ik nog steeds geneigd te vragen of die mensen wel weten, waarover zij het in feite hebben. Je moet nu eenmaal eerst de brug op en die ander helpen, anders al hij nooit over de brug kunnen komen. En wanneer je zelf bepaalde lasten en wensen draagt moet je ook beseffen, dat het geen zin heeft om alleen die brug over te willen gaan. Lukt het je, dan heb je niets wat werkelijk de moeite waard is bij je, heb je iets wat wel telt, dan heb je ook daarbij altijd weer de hulp van anderen nodig. En bovendien kun je je helpers op dat ogenblik niet beschouwen als personeel. Op dat ogenblik zijn allen die helpen gelijkwaardige helpers die een beloning verdienen voor hetgeen zij doen.

Op zich eenvoudig genoeg. Maar laat ons dat nu eens bezien in meer geestelijke waarden en opzichten. Ofschoon ik toe moet geven enige angst te koesteren voor woorden als "geestelijke waarden". Mogelijk omdat ik bij geestelijke waarden denk aan de geest, dan aan de geestelijkheid en daardoor aan vele zaken die wel drammerig, maar alles behalve geestig of geestelijk zijn wanneer je dezen nader beziet.

Stel eens: een geestelijke waarde is een innerlijk begrip dat verder rijkt daneen zuiver stoffelijk belang. Voor de mens hebben geestelijke waarden altijd weer allereerst te maken met het waarlijk jezelf zijn, een soort zegel van goedkeuring dat je op je eigen daden kunt drukken en daardoor ook op je gevoelens en gedachten.

O, wanneer je zo probeert te leven krijg je waarschijnlijk minder dan menigeen meent dat hij ten minste zal moeten hebben. En je komt soms zeker wel eens zwaar te kort. Maar aan de andere kant kun je dan zoveel dingen doen waarvan je eerlijk kunt zeggen dat zij je de moeite waard zijn.

Dan kun je steeds weer zeggen: ha, ik heb eindelijk iets bereikt, ook al weet ik niet wat. Want ik deed iets en nu ben ik blij van binnen.

Maar kijk dan eens naar de wereld zonder dit bewustzijn en de gehele wereld is een echt karneval. Wanneer het mogelijk zou zijn de mensen blijvend zo te veranderen als zij in de paar dagen van karneval vieren zij schijnen te veranderen dan zou ik zeggen: mensen, maskers op.

Ik zie het voor mij: daar lopen zij, den Uyl met een havikskop op, Van Agt met een schaapskop, Wiegel met een varkenskop en gezellig hossende zonder kissebissen met elkander uitmaken, hoe men de zaken en het beste zou kunnen regelen. En dat alles dan nog in een sfeer van "jongens, nu even de afspraak maken en dan snel een pint pakken. Denkt u niet, dat alles dan vlotter en beter zou gaan.

En heus, die mensen willen dit eigenlijk wel. Zij zijn heus niet werkelijk zo profetisch, degelijk en innerlijk rechtvaardig als zij zich altijd maar weer voor moeten doen.

Wanneer alle komedie nu eens terzijde kon worden gesteld, zou het dan niet veel beter gaan? En met uzelf net zo? Neem mij niet kwalijk. Ik bedoel natuurlijk niet de aanwezigen. Wat een mooie uitvlucht is om hatelijk te zijn zonder dat iemand kan zeggen: hééé, bedoel je mij?

Besef eens, hoe voortdurend je komedie speelt tegenover de wereld. Je doet net of je anders bent dan je bent. Je praat jezelf aan dat je bepaalde waarde en verdienste bezit terwijl je innerlijk heus wel weet dat daarvan niet veel klopt.

Bovendien wil je jezelf graag allerhande geestelijke waarden toekennen en dus heeft de eens een innerlijke geestelijke meester, de tweede beweert geleid te worden door zijn geleidegeest en de derde heeft weer wat anders verzonnen. En wie eerlijk wil zijn zal moeten toegeven dat zeker 90% daarvan zelfbedrog is.

Wanneer je al die pretenties een weg zoudt kunnen gooien, alleen maar door een masker op te zetten, eindelijk eens geheel jezelf zoudt kunnen zijn. zou dat niet fijn zijn? Eindelijk eens niet hoogdravend praten terwijl je innerlijk maar laag bij de gronds denkt of omgekeerd. Denkt u niet met mij, dat de wereld veel beter zou kunnen worden wanneer een behoorlijk deel vande mensheid dit eindelijk eens zou kunnen bereiken?

Men zou eerlijker zijn. Wat zou het niet fijn zijn wanneer een vakbondsleider eindelijk eens op zou staan om te zeggen: mannen, jullie zijn mijn boterham. Ik voel veel voor jullie, want wanneer jullie niet betaalden zou ik hier niet zijn. Daarom sta ik ook werkelijk volledig achter jullie. Maar dan moet je niet als idioten om steeds maar meer geld zitten gillen, want ik weet, zo goed als jullie dit kunnen weten, dat dat werkelijk niet kan.

Zeker, dat zou de bond wat leden kosten. Maar aan de andere kant zouden velen applaudiseren en tot zichzelf zeggen: eindelijk eens een eerlijk man die zegt waarop het staat. Een man die de moed heeft niet door stakingen allerhande zaken af te dwingen die uiteindelijk schadelijk zijn behalve voor ieder en alles, maar een man die niet denkt aan macht en invloed, maar eerlijk zeggen durft hoe de zaken staan en dan te vragen: Jongens, wat doen wij daar nu samen aan? Dat zou veel beter zijn.

Of, stel je voor: De pastoor, die zich steeds weer voor de preek staat op de winden omdat het zo rumoerig blijft in de kerk en nu eens niet, met een heilig lijdzame blik starende awacht tot een ieder nu eindelijk een rustig is, maar meteen zegt: Jongens, wanneer jullie het woord Gods nog willen horen moet je nu g.v.d. eens rustig zijn.

Want zo denkt die man vaak.

Kijk, dan zou alles veel beter lopen. Zoals een dominee die zich niet geroepen voelt om elke twijfelend lidmaat met bijbelspreuken te bestoken maar eenvoudig zegt: ik geloof werkelijk in God, maar ik weet het eerlijk ook niet. Zou dat niet beter zijn?

En ook in onze kringen. Want spiritisten komen je vaak alles vertellen over het leven na de dood en hoe het er daar wel uit zal zien. U kent de stijl wel: wanneer je op aarde leeft bouw je gelijktijdig een huisje in zomerland en wanneer je dood gaat mag je daarin gaan wonen.... Gezegend zal men zijn wanneer je ziet, wat de mensen voor krotten optrokken - bij wijze van spreken.

Ook hier zou men eindelijk eens eerlijk moeten zijn en vooral niet zo "hoog" moeten doen. Men zou moeten toegeven: er is iets na de dood, een ander leven. Daarvoor hebben wij de bewijzen wel gekregen. Maar hoe het precies zal zijn wanneer je dood bent kan niemand u zeggen, zelfs de geest niet. De een zegt dit, de ander dat. Kennelijk is dat heel erg sterk aan de persoonlijkheid gebonden. Zouden dan vele mensen niet wat realistischer komen te staan tegenover het leven na de dood?

Heus, ik heb wel begrip voor alle mensen die het vooral "mooi" willen maken. Maar je kunt toch niet een sprookje schrijven en dan de wereld zeggen dat dit voortaan de werkelijkheid is? Je kunt toch niet zo maar eens even uitroepen: dit is de ideale staat om dan de mensheid daaraan aan te passen? Want dat gelukt je toch niet.

Zo min als je kunt uitroepen: dit is ons beeld van welvaart, dus dit alles moet er eenvoudig zijn. Want zo er dan al enige welvaart is, gaat deze op die manier aan zichzelf tengronde.

Juist om dit alles ben ik zo voor het denkbeeld van een blijvend karneval: maskers op om eindelijk werkelijk jezelf te kunnen zijn. Trouwens, u zult wel opgemerkt hebben dat men van achter een masker elkander zo lekker en hatelijk de waarheid durft te zeggen? Nu ja, misschien weet u het niet, want er zijn niet veel zuiderlingen onder mijn gehoor. Maar dat lucht op.

Zeker, in het zuiden wil men elkander nog wel eens stevig pesten met de dingen die men van elkander weet - zolang men maar denkt niet herkend te worden. Maar zelfs al zou men elkaar wel herkennen, is dit dan nog niet altijd beter dan in een achterkamertje over elkaar te roddelen zodat de persoon in kwestie geen kans heeft zich te weren of zelfs maar weet, wat voor geruchten de ronde doen. Vooral omdat de mensen die zo even nog een valse doopceel van iemand gelicht hebben zodra die persoon binnenkomt plegen te reageren met een "leuk dat je er eindelijk bent, wij zaten al op je te wachten..."

Ik wil maar zeggen, dat die maskers een hele hoop betekenen. Het lijkt wel of de mensen die paar dagen vele remmen wegwerpen. O, het feest is niet dat ongeremde wat men in het noorden er vaak van denkt. Want daar denkt men maar al te vaak dat karneval alleen maar een orgie in boerenkiel is. En dat klopt zeker niet.

Wel betekent het, dat de mensen even loskomen van alle verplichte uiterlijkheden, van het "moeten zijn". Zij spelen een rol, zeker. Maar de rol die zij spelen ligt zoveel dichter bij wat zij eigenlijk zouden willen zijn, wat zij werkelijk voelen. Zij nemen even afstand van hetgeen zij in het alledaagse leven zijn en juist daardoor ontspannen zij zich, scheppen zij een sfeer waar je alleen bij kunt horen wanneer ook jij afstand kunt doen van de dagelijkse masker.

Ook al zet je om dit te kunnen doen, een ander masker op. Wanneer een noordeling in het zuiden karneval wil gaan vieren moet men zelf uitmaken tot welke klasse men behoort, maar de meesten zou ik een ezelsmasker of een konijnmasker aanbevelen.

Bij hun gedrag past dit meestal het beste.

In deze sfeer echter zul je ontdekken dat het mogelijk is om neen te zeggen zonder dat iemand boos wordt, zoals het mogelijk is om als vreemdeling ergens bij te komen zonder dat iemand je af zal wijzen: je behoort er bij wanneer je dit wilt. En heb je geen zin? Dan ga je ergens anders heen en even goede vrienden.

Vindt u dit geen ideale schets voor maatschappelijk gedrag? Stel het u voor in de nato. Een instelling die ik op zich al zo mooi vindt omdat zij steeds weer doet denken aan het karnavalsgebeuren, een soort pronkzitting. Nu ja, Pronk zit er niet bij, dat weet ik wel, maar die heeft ergens anders weer een goede baan.

Maar nogmaals: stel u eens voor hoeveel mooier het zou worden wanneer men de karnavalsregels zou hanteren: de zitting steeds weer beginnen met een tusch en driewerf alaaf. Denkt u niet dat dit op zich reeds de dodelijker ernst van vechten met elkaar wie wat moet wegnemen?

En stel u voor dat in de plaats van alle droge redevoeringen en ieder zich zou gedragen alsof hij in de buut staat wanneer hij spreekt. Laat elk lid dat wat te zeggen heeft op een tonnetje klimmen en dan bewijzen hoe gevat en geestig hij kan zijn en gelijktijdig aantonen hoe goed - of onzinnig - zijn argumenten zijn. Dan zouden er vele militaire europeese moppen getapt worden meen ik en die zouden nog pittiger zijn dan een weesper mop.

Maar bovenal denk ik dat door het wegvallen van de noodzaak tegenover den volke en tegenover elkander komedie te spelen - want dat is het uiteindelijk - de mensen er eerder en gemakkelijker toe zouden komen te zeggen wat zij werkelijk bedoelen.

En het zou nog een nuttig effect hebben. Want wanneer je van een ieder weet, wat hij werkelijk wil en beoogt zal het veel eenvoudiger zijn om toch tot overeenstemming te komen. Zolang echter de een zijn mom van onfeilbaarheid probeert op te houden en een ander zijn masker van vrijzinningheid blijft het een masker spel waarbij in de politieke kathedraal gestandariseerde figuren, inclusief alle hoofdzonden en de deugd worden uitgebeeld door figuren die heel anders zijn dan zij zich voordoen, den volke een ongetwijfeld soms roerend drama brengen dat echter met de werkelijkheid vaak weinig of geheel niets gemeen heeft.

En waarom zouden wij blijven steken bij de nato? De eeg is het polit gebied ook al helemaal. Geen lange vergaderingen van de minister-raad meer. Maak de heren doodmoe door hen te samen te laten hossen en drinken en je zult zien dat zij het snel met elkaar eens worden.

Een recept dat ook dienstig lijkt voor de uno. Stel je voor dat iedereen in de uno kon zeggen wat hij bedoelde. Dan zouden er heel wat zijn die zouden zeggen: mij kan het niet schelen wat er besloten wordt zolang Sam - of Iwan - maar geen gelijk krijgt.

De amerikaan zou eindelijk toegever. dat hij in vele gevallen best toe zou willen geven, maar dat hij als opdracht heeft de status en stand van zijn grote land op te houden zodat dit zich verder kan beschouwen als politieagent voor de gehele wereld en zo zijn zakelijke bedoelingen onder idealen kan begraven.

En de rus zou roepen, dat hij wel neen moet zeggen omdat het niet toelaatbaar is dat de sociaal priesterlijke functie van zijn land wordt aangetast. Maar, zo zou hij er aan toevoegen, wanneer wij die dingen nu eens even buiten beschouwing laten zijn wij toch gezellig allen mannen onder elkaar en dus valt er wel iets te ritselen.

Want ook als er al dames tussen zouden zitten blijft men in een dergelijk verband " mannen onder elkaar."

Dat lijkt gek, maar het komt omdat het nog steeds een mannenwereld is. Wanneer men "vrouwen onder elkaar" zou moeten zijn zo vreest men, dat de vergadering helemaal op roddels uitloopt. Nu roddelen de mannen natuurlijk wel meer, maar zij doen dit dan zo zakelijk verantwoord dat een vrouw met al haar intuïtie er niet achter kan komen wat zij nu werkelijk bedoelen. Wat zij dan gemeen heeft met de rest van de "gewone" mensen.

Onzin? niet bepaald. Wanneer je kijkt naar het wereldgebeuren van dit ogenblik dan is het inderdaad een bloedig karneval, maskerade op maskerade. Een ieder doet zich anders voor dan hij is en de meesten zijn zelfs reeds lang vergeten wat zij werkelijk zijn. Vooral wanneer zij reeds lang in hun hoge functie werkzaam zijn.

Deze mensen spreken over zaken waar zij eigenlijk niet in gelooven, verdedigen denkbeelden niet omdat zij menen dat die juist zijn, maar omdat het zo uitkomt of mogelijk omdat zij eens zo iets gezegd hebben daar het zo mooi klonk.

Heersers dreigen met geweld en oorlogen, niet omdat zij zo graag oorlog willen, maar omdat zij niet kunnen hebben dat een ander misshien hun gelijke zou zijn.

Zelfs in de godsdiensten vloekt men elkander uit- zij het op een vrome wijze- dat je je afvraagt hoe dit voor vrome mensen mogelijk is. Liefhebben betekent in hun termen vaak: onderwerp je aan mij, anders zal ik je aanvallen waar ik maar kan.

Trouwens, Engeland kent ook op dit gebied al weer een nieuw ~~sc~~andaal: De paus komt op bezoek en zal in een anglicaanse kathedraal te samen met anglicanen een kerkdienst vieren.

En dat kan natuurlijk niet, want een anglicaan is in feite een ritueel bezeten protestant met de koning -of koningin - als hoofd van de kerk. Eenheid kan dus vele anglicanen niet bepaald bekoren, want dan zou hun kerk opeens een kerk zonder kop worden. Tenzij men een bemijterde namaak-italiaan van poolse origine als zodanig zou willen aanvaarden. Onmogelijk. De man is geen eens een engelsman. En een kerk zonder hoofd kan natuurlijk ook niet, al zit zij soms vol met kippen zonder kop.

Dergelijke haat en nijd dingen vervreemden de mensen van elkaar. Daarom stem ik voor karneval. Niet alleen om die paar dagen, maar ook om die vele maanden van voorbereiding waarin de mensen onderling uit gaan maken wat zij deze keer zullen gaan doen en hun plannen proberen om te zetten in feiten tot vreugde van de gehele gemeenschap.

Dan zie je dat de mensen vele tegenstellingen opeens kunnen vergeten en bovendien steeds weer ontdekken dat zij veel meer kunnen dan zij ooit gedacht hadden. Dit op zichzelf is al verwonderlijk. En dan die feestdagen. Tijdelijk wordt misschien de bedelaar een prins of een raadsheer. Het mannetje dat altijd in zijn schunnigste pak ovet de straat loopt staat opeens in bonte kledij bovenop een praalwagen en beeldt iets goeds, leuks of hoogs uit.

Alles erandert even van plaats. Mogelijk is veel van de plechtigheden ietwat kunstmatig. Maar wat zijn de mensen vrolijk, wat zijn zij blij, wat zijn zij eensgezind.

Zeker, er blijft een gezonde concurrentie. Degene die een wagen voor de stoet maakt probeert natuurlijk alle anderen te overtreffen. Maar het is geen kwestie van haat en nijd, van elkanders wagen kapot willen maken. Het is eerder een kwestie van laten zien hoe goed j uw groep wel is.

Wanneer dit met een dergelijk doel mogelijk is, waarom kan het dan niet in de rest van het leven?

Waarom moet er dan zoveel geweld zijn? Geloof mij, al die jongentjes die in vakkene op het een of andere voetbal veld zitten om rellen te trappen willen niet zo graag alles voor anderen bederven. Zij willen alleen iemand zijn en ergens bij behoren. En als je dan bij vak D of C, noord of zuid behoort voel je je iemand en behoort je ergens bij.

Zoals die jongeren die in de steden de mensen zo vaak onnodig lastig vallen dit niet doen omdat zij de mensen zozeer haten maar alleen omdat dit voor hen bijna de enige wijze schijnt te zijn waarop zij zich ven kunnen laten gelden, even betekenis hebben.

Want vele jongeren hebben geen andere mogelijkheid om iets te zijn, laat staan om zichzelf te zijn. Er is ook voor hen geen kans om eens het masker af te gooien, als harde bonk eens even te grienen of als iemand die als stoer en hard wil gelden zo nu en dan om eenvoudige dingen te lachen. Zij zijn niets, weten geen weg in de gemeenschap en zijn zichzelf niet. En daarom slaan zij dan een ander in elkaar.

Zou het niet veel beter zijn wanneer men soms in de wereld een karnevalsmasker zou op kunnen zetten en zo eens even geheel zichzelf zijn? Want alles in het leven komt toch weer terug tot dat éne: jezelf worden, jezelf zijn. Wij hebben dit al zo vaak gezegd dat het bijna vervelend wordt. Maar zo is het nu eenmaal.

Denkt u werkelijk dat er in al die knokkers niets goeds meer steekt? Meent u werkelijk dat al die aan drugsverslaafden alleen maar z wakkelingen waren zonder meer?

Er zit onder al die mensen zoveel kostbaars. Er zitten dichters onder, mensen die schoonheid kunnen scheppen, mensen die de moed hebben hun leven te wagen voor een ander wanneer dit nodig is. Er is vaak een mogelijkheid tot begrijpen, waaraan de wereld behoefte heeft. En dat alles is dan verborgen achter die vaak onsmakelijke facades. Goed bezien is menige punker iemanddie nog meer van de mensen houdt dan velen van degenen die zalvend hun geloof staan te verkondigen of hun alleenzaligmakende partij staan te prediken.

Er zit zoveel goeds ook in die mensen en het komt er niet uit. Dat speelt een grote rol in deze dagen en juist daarom is mijn onderwerp meer actueel en algemeen toepasselijk dan u wel denkt.

Want waaruit komen naar uw mening al die conflicten die deze dagen zo kenmerken in feite voort? Meent u werkelijk dat die alleen voortkomen uit de "sociale spanningen". Vergeet dat maar. Zij komen voort het merendeel vooral voort uit de sociale komedie.

Men wil zich laten gelden omdat men zich miskend gevoelt. Men wil meer hebben omdat men juist materieel de gelijke wil schijnen van al die anderen die naar men voelt zoveel meer hebben. En men is nijdig op degenen die zoveel meer verdienen, ook al is dit mogelijk terecht. Want hierdoor worden immers eigen leven en werk naar het tweede plan verwezen of lager?

Mensen zijn lange tijd bezig geweest een soort kunstfiguur op te bouwen om in te leven en willen en durven die niet meer verlaten. Zij hebben de moed niet meer om te zeggen: hier ben ik. Dat kan alleen nog voor een ogenblik in de veilige anonimiteit van een masker. Dan kan men voor een ogenblik vergeten wie en wat men is in de ogen van anderen. Dan uit je voor een korte tijd datgene wat je zelf bent.

Maar wat je zelf bent is datgene waarvoor je op aarde bent gekomen. Het is datgene waarvoor je in feite leeft, dat is hetgeen wat overblijft wanneer je sterft. Dat, en niets anders, is de werkelijkheid waarmede je moet leven.

Ik neem het u werkelijk niet kwalijk wanneer u de wereld sprookjes vertelt. Er zijn zoveel mensen die dit doen. Vroeger was de meest beschaafde kunst die van de konverstantie, nu is het die van het liegen.

Een wonderlijke wereld en een vreemde evolutie. Maar ondanks dit heeft het geen zin van jezelf een sprokjesfiguur te maken die je niet bent en geestelijk nooit waar kunt maken.

Je kunt van jezelf geen held maken wanneer je feitelijk geen raad weet met jezelf, geen heilige maken ook al ben je nog zo vroom, wanneer al je uiterlijk vertoon te herleiden valt tot een ijdelheid die je in jezelf heel goed kent.

Daarom zullen er heel wat problemen komen in deze dagen. O, ook de aarde zelf zal weer de nodige problemen geven. Er zijn weer een aantal aardige natuurrampen op komst en in de komende 3 á 4 maanden hoort u daar nog wel genoeg van. Vulkanisme, aardbeving, branden, felle stormen en zelfs weer een dijkbreuk gevolgd door overstroming, maar gelukkig niet in Nederland.

De mens is hieraan gemeenlijk geen schuld, maar een dergelijk gebeuren kan de mensen er toe brengen eindelijk weer eens even het masker af te werpen. Wanneer er werkelijk een ramp is vergeten de mensen even over elkaar te roddelen en elkander het leven moeilijk te maken. Dan opeens proberen zij alles om elkander te kunnen helpen.

Wanneer er werkelijk een situatie ontstaat waarbij vele slachtoffers gaan vallen zijn er opeens mensen genoeg die de moed hebben zich in te zetten, anderen te helpen. En zonder dat zij zich afvragen of zij voor hun inspanningen en schade wel betaald zullen worden. Dan vergeet men bijkomstigheden en is men allereerst mens.

Maar te nauwernood is een dergelijke situatie afgelopen of het oude spel herbegint: kan ik er beter van worden? Wie heeft de schuld? Dat is mijn zaak niet. En wanneer je zo reageert men je in feite je ware zelf niet meer. En je dient toch zoveel mogelijk juist in waarheid jezelf te zijn.

In dit karneval dat wereld heet schijnen de mensen wel extra maskers nodig te hebben om zichzelf te kunnen zijn. Pijnlijk, maar waar. Laat ons dan niet bang zijn voor de maskerade, niet bang zijn voor de schijnbare wanorde die daardoor ontstaat of de overdaad die dan eveneens een rol gaat spelen. Laat ons allereerst kijken naar de ware mensen zoals die nu even naar buiten treden.

Dan zul je ontdekken, dat russen en amerikanen uitstekend met elkaar kunnen dansen, ontdekken dat menige pastoor opeens schuine moppen staat uit te wisselen met een dominee of kapelaan. Zoals je zult zien dat iemand die uiterlijk altijd extreem feministisch is toch prefereert de nadruk te leggen op eigen vrouw zijn op een wat andere wijze en het leven liever anders ondergaat dan als een strijd waarin jezelf een strijdmiddel wordt in de oorlog tegen die zo onwaardige andere sexe. Verschillen vallen weg, ook voor u. Dan vergeet u uw konfliktionering en wijst niet meer: dat is een flikker en die ander is zo. Dan ontdek je steeds weer en steeds meer: wij zijn samen mensen wij kunnen samen lachen, samen huilen, doen.

Zeker, het kost je wel wat. Je zult er moreel wel een tijdje krom voor moeten liggen, maar wat geeft het? Want zo wordt je vrij, zo leer je jezelf te zijn zonder een tegenstelling te willen zijn tegenoveral het andere.

Dan kun je diep in jezelf een gevoel van zinrijkheid, ontspanning vinden waardoor alle moeite en alle strijd de moeite opeens meer dan waard is. Een dergelijk karneval wens ik de wereld toe: het karneval waarin mogelijk internationale diplomatieke deftigheid voor een ogenblik wordt afgewisseld met onderbroekenlol. Een wereld waarin de kerkelijke plechtstatigheid met alle vertoon zo nu en dan wordt afgewisseld door het menselijk dansen, lachen, genieten van de waardigheidsbekleders en de vrije verademing van de gelovigen.

In bij de leiders geen begrip meer voor het hoeden van de schapen, maar een eerlijk zelf schaapachtig genoeg zijn om te begrijpen wat de schapen in feite blaten. Dat wens ik de wereld toe.

Ik wens de wereld een demasqué dat niet veroorzaakt wordt door rampen, een ontplooiing van de persoonlijkheid die niet wordt afgedwongen door geweld en onderdrukking, maar gewoon in jezelf plaats vindt: iets waardoor je mens kunt zijn met de mensen, je bewust kunt worden van de waarden die in je wonen en zo te bouwen aan de werkelijke persoonlijkheid die zo dadelijk, ook na de dood, zal voortbestaan en in haar voortbestaan in andere werelden dan ook de mogelijkheid zal vinden om vollediger en zelfstandiger te worden, zo sterk dat je je er op aarde geen beeld van kunt maken.

En van al wat is gezegd omvat dit laatste geen enkele vermomming, geen carnaval van religieuze waarden. Het is de kern van de waarheid die alleen nog verhuld wordt door een masker van woorden dat ik helaas tegenover u nog niet kan ontberen.

Indien u kommentaar hebt bent u welkom.

x Komen de meeste fouten niet in de wereld door het eeuwige be-
en ver-oordelen van anderen?

- De meeste mensen kijken wel naar de feiten, maar proberen angstvallig te voorkomen dat een ander dit zal erkennen. Daardoor overkompene-
ren zij in hun pogen de feiten te ontkennen. Dit vormt dan de zelf-
projectie waarbij men de mensen en de wereld probeert aan te passen
aan afbeeldingen waarin men zelf in feite niet eens geheel geloofd.

Wat oordelen en beoordelen betreft: zonder oordelen kom je
niet ver. Wanneer je de snelheid van autos niet wilt beoordelen kun
je voor eeuwig aan dezelfde zijde van de snelweg blijven staan.

Beoordelen is altijd weer, ook tegenover menselijke invloeden,
noodzakelijk. Maar je moogt niet veroordelen. Een oordeel dien je te
hebben, want hoe kun je leven zonder een vergelijk te maken tussen jezelf
en het levende en daarop je kennis omtrent jezelf te baseren.

Maar je moogt niet zeggen dat wat anders is slecht of ook maar
slechter is. Je moet aanvaarden dat het anders is. Mogelijk heb ik dit
dennog niet duidelijk gezegd, maar de basis van werkelijke samenwerking
ligt in het vermogen het anderszijn van de ander te aanvaarden zonder
daardoor je eigen innerlijk beseftte waarheid ooit te verloochenen.

x Spelen in de internationale maskerade nog kosmische tendenzen mee?

- De kosmische tendenzen kunt u vergelijken met de muziek in
de zaal waar carnaval wordt gevoerd. U kent dat wel: zak eens elekker
door en iedereen gaat even door de knieën en daarna mien waar
is mijn feestneus en de handjes gaan even de lucht in.

Waarmede ik wil zeggen, dat er dus wel een gedragsbeïnvloeding
is door kosmische tendenzen, maar dat deze toch ook weer beperkt is.
De maskerade wordt niet door kosmische tendenzen veroorzaakt. In tegen-
deel. De maskers komen vaak voort uit een menselijk pogen om te ont-
kennen dat kosmische tendenzen in en rond hem voortdurend aanwezig zijn
en zijn mogelijkheden mede beïnvloeden.

x Landelijk is hier een tendens om alles wat iemand die meer
presteert ook meer verdient af te romen.

- Dat komt denk ik omdat nederland uiteindelijk vooral een land-
bouw staat is geweest die in haar industrialisatie toch iets van de
landbouwersmentaliteit heeft behouden. Dat betekent dus dat je de beste
koeien het meeste uitmelkt.

Erg zou dat niet zijn wanneer men alleen die melk tapte die
voor het directe verbruik nodig is. Over het algemeen bedenkt men echter hoe
de melk houd aarder denkt te maken, zodat men steeds meer gaat tappen
zonder zich af te vragen wat men met het eindproduct werkelijk goed kan
doen.

Het gevolg is, dat de helft steeds weer in de sloot terecht komt. Maar de melk waarover u woppert is financieel, vandaar de volgende mop - die oud is, maar die u mogelijk nog niet kent.

Men heeft het nieuwe ministerie van finacien van luchtverversing voorzien, maar ook van ramen die niet open kunnen. Dit om te voorkomen dat het geld met handenvol tegelijk uit het raam zou worden gesmeten.

Ik dacht u hiermede beantwoord te hebben. U moet dus niet gek kijken wanneer men spreekt over nivellering dat men steeds uitgaat van een iets onder het gemiddelde norm, zodat het altijd een aantasting betekent van de besten.

Een maatschappij die zich baseert op de zwaksten en degenen die het minste kunnen zal altijd legenen die meer kunnen of sterker zijn aanvallen omdat men nu eenmaal een norm heeft gesteld en niet bereid is uit te gaan van het standpunt dat iemand anders dan de leiders door meer kunnen en meer presteren ook een hogere beloning waard zal zijn.

Ik meen dat dit een grove misvatting is daar de besten nun best niet meer doen en de slechtsten al snel hun voorbeeld volgen. In het socialistische kamp heeft men twee krankzinnigheden uitgedracht: het eerste heet polarisatie, het tweede nivelering.

Door de nadruk te leggen op uitersten doe je de tussenliggende en meestal belangrijkste waarden vervagen tot je alleen nog wit en zwart overhoudt. Gevolg: een kleurloos geheel gebaseerd op strijd, zodat tegenstanders gezocht moeten worden wanneer er natuurlijk geen meer voorkomen.

En nivelering betekent een feite een slopen van toppen. Er blijft geen kerktoren meer over. En dat kun je niet compenseren door hoge kantoorflats te bouwen voor ministeries die zo boven alles uitrijzen. Want deze laatstewijzen je niet op de hemel, maar drukken je alleen steeds meer terneer, vooral in de financiële mogelijkheden.

Zo, dat was het dan. Ik heb geprobeerd het niet al te saai of te zwaarwichtig te maken. Desondanks heb ik, zoals u bemerkt zult hebben, zo hier en daar toch een paar harde noten gekraakt.

Ik wil mij hierbij verontschuldigen tegenover al degenen die ik onder het hoofd rampen heb genoemd. Het feit dat ik hen als zodanig beschouw betekent nog niet dat zij dit feitelijk en voor een ieder zijn.

Ik dank U voor uw aandacht.

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Na de geestelijk - politieke buutrede die u hebt moeten aanhoren is het moeilijk er nog iets ernstigs achteraan te gooien. Maar toch moet de innerlijke mens aan bod komen.

Zo dit bij karneval neer plaagt te komen op bier, worst en andere verrukkelijkheden zo is het op een avond als deze toch een beetje esoterie.

De moeilijkheid is bij esoterie altijd weer, dat je met het onderwerp alle kanten uitkomt, maar dat je gemeenlijk weer nergens terecht komt. Want je kunt alleen je eigen innerlijk verkennen. Dat van een ander blijft voor jou toch grotendeels een wazig land en een onopgelost raadsel.

Dit komt mede voort uit het feit, dat wij behoren tot een bepaalde lijn van ontwikkeling en dus niet met een ieder harmonisch kunnen zijn. Deftig heet het dan: wij vallen onder één van de heren der stralen.

Waarop iemand onmiddellijk zou willen vragen wie dan wel de heer van de lamstralen is, want die zijn er ook.

Maar in feite behoren wij tot een bepaald deel van de schepping. Mogelijk vergelijkbaar met de wijze waarop binnen een wordend lichaam de organen worden gevormd zo vormt zich in het geheel van de mensheid een reeks toch wel verschillend georiënteerde typen, die allen een eigen taak kennen en een eigen lot.

Van een ander kun je nooit geheel en precies weten, waar deze nu wel bij behoort. Van jezelf kun je het soms wel ontdekken omdat je tijdens je leven steeds weer gekonfronteerd wordt met een bepaald type van gebeuren.

Ben je dan eerlijk voor jezelf en schuif de de wijze waarop je delen van je leven en de werkelijkheid pleegt te vergulden of zwart te verven eens even wat terzijde dan krijg je een beeld: mijn taak is toch altijd weer een stimuleren geweest. Of: mijn taak is het geweest om af te remmen, wijsheid te vinden of mogelijk zelfs alleen maar er zorg voor te dragen dat anderen de kans krijgen om zich te ontwikkelen.

Dat je juist die bestemming hebt is voor jou op aarde niet altijd even bevredigend. Het is wel duidelijk dat elke mens voor zich toch wel het verlangen koestert te behoren tot hen die tot de hoogste toppen zullen stijgen.

Maar diep in jezelf kijkende ontdekt je dat je dit feitelijk niet aan kunt, dat je eigenlijk beperkt zult blijven tot schijnbaar niet zo belangrijke dingen.

Die onvrede kan je dan vaak de das om doen. Want wanneer je eenmaal vrede kunt vinden met hetgeen je wezenlijk bent en ook met de taak, de geneigdheid van je leven die je begint te beseffen, kom je voor het eerst te staan voor een kenbare binding tussen je eigen werkelijkheid, de kosmische krachten waarmee je verbonden bent en je eigen ik.

Het leven wordt dan prettiger, draagbaarder althans. Want onder prettiger verstaan vele mensen iets anders dan ik in dit verband. Maar je kun iniedergevaar overal beter tegen omdat je de zin gaat inzien van de dingen die je doormaakt. Zoals je geleidelijk beseft hoe vele gebeurtenissen in je leven die je liever had voorkomen of die je met een schuldbesef belast hadden, in feite onvermijdelijk waren en zijn.

Je gaat dan ook begrijpen hoe je door aangewende maniertjes, door allerhande gewoonten, jezelf in wezen frustreert bij alles wat je tot stand zou moeten en willen brengen.

Zoals gezegd, je kunt met de esoterie elke kanr op. Voor mij - en dit is persoonlijk gezien - is esoterie altijd iets geweest van innerlijke waardenen het overdragen daarvan aan anderen.

Maar hoe kan ik innerlijke waarden aan een ander overdragen indien er geen personen zijn die bestemd lijken om hetgeen ik geven kan te ontvangen, te verwerken en in zich iets waardevols van te maken.

Er is niet alleen behoefte aan gevers, maar ook aan ontvangers, om het zo eens te zeggen. En wanneer wij denken dat wij meer zijn omdat wij geven zo vergeten wij dat wij niet zouden kunnen geven wanneer er geen ontvanger was.

Zoals de ontvanger moet beseffen dat hij geen betekenis heeft tenzij het het ontvangene kan maken tot iets wat voor het geheel enige betekenis heeft of het zelfs voor een ieder waardevol kan maken.

Ons gehele leven is er op gericht ons eenzijn met het geheel, de kosmische mens mogelijk, steeds bewuster te beleven. Maar wij kunnen dit alleen bereiken door aan hetgeen wij binnen die kosmische mens vertegenwoordigen ook zo goed mogelijk te beantwoorden.

Dit houdt in dat wij beperkt zijn. Niet een ieder kan alles wat een ander kan, niet een ieder heeft dezelfde mogelijkheden tot bereiken.

Niet iedereen kan de zelfde verantwoordelijkheden juist dragen en niet een ieder kan aan de mensheid hetzelfde geven. Dit betekent gewoon dat er verschillen zijn en zullen blijven.

Dit zullen wij moeten aanvaarden. Wanneer wij tenminste diep in onszelf onze eigen betekenis willen vinden en leren gebruiken. Het gebruiken van die innerlijke betekenis is overigens zo eenvoudig dat menigene juist daaraan voorbij ziet.

Wanneer je een begaafd timmerman bent dan ruik en voel je a.h.w. wat je met het hout wel en niet kunt doen. Dan is het verwerken van dit hout op de meest juiste manier mogelijk jouw taak in dit leven. Het heeft dan weinig zin steeds weer te mompelen dan men liever de directeur van het bedrijf zou zijn en achter een bureau zou zetelen zonder de handen vuil te maken. Want achter dat bureau zou men ongetwijfeld alle knoesten raken die men nu bijna instinktief en kundig weet te vermijden.

De werkelijke vraag in dit opzicht luidt dus "wat kan ik?" en niet wat je kunt bereiken voor jezelf, maar wat je t.a.v. anderen het beste kunt doen, op welke wijze je van alle gaven en talenten die je meekreeg in dit leven niets kunt maken wat je innerlijke waarheid en gerichtheid onderstreept.

Nu heeft dit zonder meer weinig te maken met bewustwording tenzij wij nog andere heren ten tonele voeren. Er zijn b.v. een drietal "heren" van wijsheid en meerdere van licht.

Wanneer ik bezig ben op mijn eigen golflengte aan mijn eigen taak en bestemming te werken zo zal ik niet alleen door die taakvervulling redelijk harmonisch staan binnen het geheel maar ook harmonisch worden met andere krachten als b.v. een heer van wijsheid.

Dit houet in dat ik een aantal trappen kan doorlopen. Vaak stelt men dezen hypothetisch op zeven of negen en noemt men dezen "stralen". Door deze harmonie krijg ik dan telkenmale weer meer inzicht in mijzelve en in de wereld waarin ik besta.

Dat zal altijd nog zijn vanuit de taak die mij gesteld is, die deel is van mijn ontwikkeling binnen het geheel. Maar het resultaat kan men dan aanduiden met "geestelijke bewustwording."

In de esoterie is men geneigd op die bewustwording bijzondere nadruk te leggen en daarnaast te zeggen: leer jezelf kennen. Maar de enkeligheid die je vertegenwoordigt in de kosmos kun je als mens nooit geheel leren kennen. Zelfs als geest in vele sferen zijn er nog menzen gesteld aan je mogelijkheden jezelf volledig te leren kennen en de waarheid geheel te ervaren.

Wat je kunt doen als mens is echter zoeken naar de gerichtheid van je leven, zodat je weet hoe je moet functioneren. Want juist in het juiste functioneren innerlijk zowel als naar buiten toe schep je de voorwaarden waardoor wijsheid bereikbaar wordt.

De wijsheid is voor ons toch wel de moeder van het uitgebreide bewustzijn. Dat is iets anders dan kennis, hoezeer kennis ons soms kan helpen om een bepaalde taak juist te volvoeren.

Het ligt ook niet in de richting van een algemene ontwikkeling, hoe belangrijk die menselijk kan zijn. De wijsheid ligt in feite in het inzicht waardoor je er toe komt verder te gaan met het waarmaken van je eigen wezen.

Ik ben bang dat ik u, na alle karnavaleske benaderingen van het bestaan, nu toch wel met de neus op andere en in feite meer van belang zijnde feiten van het bestaan druk.0, de feiten zelf zijn niet ernstiger dan hetgeen spottend gedaan of gez.3 wordt. Zij zijn alleen anders uitgedrukt en anders te beseffen. Dit omdat je bij het benaderen van je eigen wegen gegevens nodig hebt die je niet beseffen wilt in de

spot. Spot pleegt men niet verder te overwegen en nu heeft men waarden en besefontwikkelingen nodig, die alleen gevonden kunnen worden in de overweging. Ook het overwegen van jezelf, je taak en lot.

Dat ik - in een overigens kort betoog - probeer u juist op dit aspect van het menselijke zijn te wijzen heeft wel degelijk zijn betekenis in deze dagen.

Wanneer je eenmaal gaat begrijpen waar je werkelijke lijn, gerichtheid en bestemming liggen, kun je met de feiten van het leven veel gemakkelijker afrekenen. Het is veel gemakkelijker om jezelf te beheersen en aan te passen aan mogelijkheden, gewoonten en omgeving, wanneer je de zin er van beseft. Moeilijker is het, wanneer voor je besef alles je alleen maar van buitenaf wordt opgelegd door invloeden die je meent te kunnen bestrijden of aantasten.

De kern van je wezen zal altijd gelegen zijn in de samenwerking met de kern van alle andere wezens. De vorm waarin je samenwerkt wordt bepaald door de kwaliteiten die jij bezit en die behoren tot jouw lijn van ontwikkeling.

Zo kan een ieder aan de mensheid bijdragen, kan de bewustwording van de gehele mensheid zowel als van zichzelf bevorderen en bovendien - en dit is wel het allerbelangrijkste - de kosmische inhouden die in alle leven bestaan niet slechts beter beseffen, maar ook beter uitdrukken.

Een bekend denker heeft eens gezegd: Misschien slaapt God en droomt Hij ons. Dit kan zijn. Maar de droom moet gestalte krijgen, haar vaagheid verliezen, inhoud en kleur krijgen. Want indien God dan ontwaakt zal hij zich de droom en ook ons herinneren en daardoor zullen wij in Hem bestaan.

Dit is maar een citaat. Voor u is het niet belangrijk dat de mensheid weet wie u bent. Per slot van rekening denkt men tegenwoordig dat Karel de kale iemand was die Yul Brynner imiteerde lang voor deze geboren was. In feite was de man een armoedzaaiër.

Zoals Karel de grote niet bepaald groot was, al was zijn rijk wel groot terwijl mans optreden ondanks alle legenden alles behalve groots of edelmoedig was.

Zelfs de goten van Oranje waren nog wel een tikkeltje anders dan u zich dezen nu voorstelt. Al die gelden, die in brons gegoten staan wachten op de overvliegende meeuwen en duiven, zijn alleen maar chimären, droombeelden die de mensheid gebruikt om haar behoefte aan een glorieus verleden op te hangen.

Ik geloof niet, dat het voor u veel zin heeft om later, in brons gegoten, langzaam maar zeker van groen naar wit te veranderen. Maar indien u beantwoordt aan uw werkelijke functie in het geheel en u niet binnen legenden, herinneringen of mooie verhalen zo gedraagt, maar in de werkelijke samenleving met uw naasten, dan hebt u een onsterfelijkheid verkregen die ook in de geest bestaat. Iets wat niets mee te maken heeft met standbeelden en openlijke erkenning maar iets waardoor je deel wordt van het leven van anderen.

Dit deel zijn van het leven en de bewustwording van anderen, dit aanvullen van hun mogelijkheden tot zij zichzelf beter leren kennen en hun taak juistere gaan vervullen is, naar ik meen, het summum dat menselijk bereikbaar is.

Daarom is dit zoeken naar de eigen gerichtheid in het leven zo belangrijk. Daarom is het zo belangrijk dat u leert alle dingen die in feite met uw werkelijke zijn zo weinig te maken hebben wat op de achtergrond te stellen, hun invloed op u te miniseren, hun invloed op uw denken en werken minder groot te maken.

Dit is de enige wijze waarop je meer de werkelijkheid van het
zijn kunt gaan leven. En het is alleen in dit leven in de werkelijkheid
dat je je ware zelf vindt, de totale mensheid beseft en kent waarin je
leeft en de God leert kennen die in je woont.

En dat is mijn bijdrage, wat esoterie. Het spijt mij werkelijk
dat ik dit betoog niet eerder in de vorm van een soort buutrede heb
af kunnen steken, want nu steekt mijn betoog wel ver af bij de werkwij-
ze van de eerste spreker.

Maar alles heeft nu eenmaal zijn eigen aard en karakter, zelfs
de vorm waarin men aan anderen bepaalde denkbeelden kan over dragen.
De esoterie, die lichtend moet zijn, kan vaak alleen maar goed overge-
dragen en uitgedrukt worden middels een meer gedempte benadering.

Dan gaan wij nu afsluiten. Wij eindigen deze bijeenkomst als
gewoonlijk: wanneer u enkele woorden geeft, maak ik daarop nog een
slot these.

Taak. Clown. Karneval.

De taak van de clown is het, steeds weer de geest van karne-
val, van spottende zelfbenadering, te welken in zijn medemensen.

Clown. kunststuk van grime
neus uit plastic geboren
Te grote schoenen en zakkende broek
trekken in zaagsel de sporen
van menselijke vreugden, lijden en pijn
konfrontatie met werkelijkheid
niet herkend, beleefd als belachelijkheid.
Denken, pijn, besef dat alles ondergaat
maar in belachelijk kleed
slechts lachen achterlaat.

Hij is, en wie het weten wil ontdekt het telkens weer
een spoortje zelfs van karneval.
in de bespottelijke leer om leer techniek
die hij demonstreert
beleert hij het publiek.
Want het is de mens zoals die is
die hij met zich weer konfronteert.

Dan is die clown, of hij lacht danwel huilt
een belangrijk deel van 't bestaan
hij is de werkelijkheid die schuilt
achter maskers en plecht-schijn van waan.

Zoek je je lot, zoek je de taak
die jou voor dit leven is gegeven
spiegel je aan die clown,
leer jezelf te leven zelfs achter maskers vol van schijn.
Beseft belachelijkheid die schuilt
waar anderen reden vinden
rechtvaardiging voor eigen zijn,
voor hebzucht en voor strijd.
Wanneer de men maar lachen kan
om zich en dwaze waan
zo vloeit het bloed niet meer
uit haat en zelfzucht nu nog steeds
zo nodeloos vergoten.

Dan stampen er geen laarzen meer
ter ere van de groten
Maken niet rood, maken niet vuur
van al waardoor zij snoevend gaan.
Dan wordt de lach de band
van het gezamenlijk bestaan.

Lach maar om de dwaze clown
speel mee het karneval
waarin je zelf een ogenblik
een clown bent
spelend op een bal.

Uit hetgeen je werkelijk bent
tot je in clowns en anderen erkent
dat wat je leeft,
dat wat je bent
en uitbeeldt voor jezelf
de werkelijkheid die minhoud geeft.

Voorwaar, de kosmos neemt geen wraak
wanneer je niet vervult
de taak aan jou gegeven
wanneer je niet de taak, het leven
ook voor jezelf tot waarheid maakt.
Er is geen wraak.

Wel is er eigenfalen
dat je niet verwerken kunt
zodat je tranen schreit
en moeizaam gaat betalen
omdat je niet beantwoord hebt
aan dat wat jou als zijn gegund.

Leer lachen, leer gelukkig zijn
zelfs als je pijn hebt, diep in je hart en wezen
zoeken naar een werkelijkheid zo groot
dat je daarmee leven kunt in vreugde
zelfs al is de pijn soms niet te dragen.
Diep in je wezen ligt de taak
en is die wel verricht
dan klatert lachen
licht de vreugde op
Je kent de in van zijn
die je zal schragen
hoe en waar je ook
door leven gaat.

.0.0.0.0.0.0.0.0.

(teksten onverkort, wel soms gere-
digeerd. Schone woord: enkele
delen werden opgenomen uit een 10
minuten durend betoog.)

d.d. 19 februari 1982